

REUNIÓ DE LA MESA DE L'ASSEMBLEA PARLAMENTÀRIA DEL CONSELL D'EUROPA

Palau del Parlament, 9 de gener de 2009

Com a president del Parlament em complau adreçar-los també unes paraules en l'obertura d'aquesta reunió de la Mesa de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa que celebren aquí, a Barcelona. Els dono, doncs, la benvinguda més cordial al Parlament de Catalunya.

I ho faig en la meua llengua, el català, una llengua que és vehicle de comunicació, una llengua parlada per més de nou milions de persones, la vuitena llengua oficial europea amb més ciutadans, la desena llengua més traduïda del món, segons la UNESCO, i que actualment s'estudia a cent seixanta universitats d'arreu del món.

A Europa es parlen dues-centes trenta llengües. Dins d'aquest paisatge lingüístic continental la llengua catalana constitueix un cas únic a Europa. O com diu Miquel Pueyo, exsecretari de Política Lingüística de la Generalitat, la del català és l'anomalia lingüística més gran d'Europa. Per què? Doncs senzillament perquè la llengua catalana és la llengua no oficial en un estat més important i consolidada del continent, pel seu nombre de parlants, pel seu estatus jurídic, pel seu equipament lingüístic, per la seva vitalitat, per la seva tradició cultural i literària.

El català, però, continua mancat d'aquest reconeixement indispensable per ésser una llengua plenament normalitzada: l'oficialitat a les institucions europees, i també, i aquí cal fer autocrítica, a les institucions espanyoles.

Els proposo que fem un viatge al passat, a l'origen d'aquesta institució que tinc l'honor de presidir i que exemplifica a la perfecció el tarannà del poble català.

La institució parlamentària a Catalunya té els seus fonaments en l'edat mitjana, a les assemblees de pau i treva que es van celebrar a la ciutat de Toluges. Per això diem amb orgull que Catalunya és bressol del parlamentarisme, ja que els nostres antecedents en la tradició parlamentària són anteriors fins i tot als d'Anglaterra. Des del llunyà segle XI el poble català tria el diàleg i el pacte per superar els conflictes, tria enraonar, o sigui, dialogar en lloc d'imposar.

Des d'aquella època fins ara les institucions i el poble català han superat èpoques de persecució, de dictadura, hem superat guerres, hem lluitat i hem resistit per mantenir viva la nostra identitat, la nostra manera d'ésser, de veure i de viure el món, la nostra mirada particular damunt les coses.

El Parlament de Catalunya representa aquesta nació, que no té estat propi però que reivindica el seu paper al món.

Catalunya té una llarga tradició europeista, i molt activa, dins les xarxes institucionals regionals i europees. Fem propostes i aportacions al projecte comunitari des de la nostra singularitat sense que això signifiqui perdre la nostra pròpia veu, tan important i insubstituïble com qualsevol altra.

Com bé saben, la Unió Europea es construeix formalment des de la lògica dels estats. Però la realitat europea va més enllà. Europa no pot ésser, o, millor dit, Europa no és un simple conjunt d'estats. Defensar això és negar l'existència de l'Europa dels pobles, l'Europea de les regions.

El context ja no és el que era. Ha canviat. S'ha fet més flexible, en part gràcies a la globalització i a la necessitat creixent d'informació i comunicació constant. I això ha fet també incrementar el pes de les regions, per la lògica de la subsidiarietat, per la importància que les identitats culturals tenen en qualsevol àmbit – l'empresarial, el científic, el social, l'econòmic, etcètera–, per la voluntat perseverant i compromesa de treballar a favor del reconeixement del paper de les regions d'organismes com la CALRE, que com ja ha dit el senyor de Puig vaig tenir l'honor de presidir l'any 2005.

De fet, durant la meva presidència vaig tenir l'oportunitat de comparèixer davant la Comissió de Medi Ambient, Agricultura i Afers Locals i Regionals de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa amb la voluntat d'impulsar la col·laboració amb el Consell d'Europa.

La bona feina iniciada el 2005 ha fet un pas important amb la signatura, el juny, de l'acord de col·laboració entre la CALRE i l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa per intensificar la cooperació i els contactes per qüestions d'interès comú. Aquest és el futur. Bé, de fet aquest ja és el present: coordinar-se, compartir coneixement i experiències, evitar duplicitats i treballar conjuntament.

Avui resulta impossible mantenir-se al marge del fet que Europa no la representen només els estats, que hi ha múltiples realitats regionals i locals que la componen i que ara com ara tenen un reconeixement just. No assumir-ho és afeblir el procés de construcció europea. I, de retruc, el suport i la implicació de la ciutadania se'n ressenten i augmenta el dèficit democràtic de les institucions europees, unes institucions que només gaudeixen de legitimitat si aborden amb eficàcia els problemes i les necessitats que els ciutadans consideren que han de resoldre. Això és, si coneixen què fan i per a què serveixen, si son útils als ulls de la ciutadania.

Des de Catalunya, un país compromès amb Europa, continuarem oferint la nostra col·laboració perquè així sigui. Som un país que vol ajudar a fer un món millor, i hi volem ajudar des de la nostra pròpia aportació, oberts, oferint diàleg i col·laboració permanents, disposats sempre a participar.

Estic convençut que en aquest procés comptem amb la complicitat del Consell d'Europa i del president de l'Assemblea Parlamentària, el senyor Lluís Maria de Puig, a qui vull agrair públicament la seva tenacitat i el seu compromís en la defensa del mandat polític de la institució: la defensa dels drets humans i les democràcies parlamentàries, i la presa de consciència i el desenvolupament de la identitat cultural d'Europa i de la seva diversitat.

Res més. Els desitjo que la reunió de treball sigui profitosa, tant com la seva estada a Barcelona.

Moltes gràcies i molt bon dia.